
shrIkRiShNavilAsakAvyam by Sukumarakavi

श्रीकृष्णविलासकाव्यम् सुकुमारकविविरचितम्

Document Information

Text title : kRiShNavilAsakAvyam

File name : shrIkRiShNavilAsakAvyam.itx

Category : vishhnu, krishna, vishnu

Location : doc_vishhnu

Author : sukumArakavi

Transliterated by : NS Panicker in Malayalam <http://sreekrishnavilasam.blogspot.in/>

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : August 2, 2012

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 22, 2022

sanskritdocuments.org

श्रीकृष्णविलासकाव्यम् सुकुमारकविविरचितम्

॥ श्रीः ॥

प्रथमः सर्गः

अस्ति श्रियः सन्न सुमेरुनामा समस्तकल्याणनिधिर्गिरीन्द्रः ।
तिष्ठन्नदं विश्वमनुप्रविश्य स्वेनात्मना विष्णुरिवोर्जितेन ॥ १-०१ ॥
मिथस्तिरोभावनिलोकनाभ्यां सङ्कीडमानाविव बालकौ द्वौ ।
पार्श्वेषु यस्याशु परिभ्रमन्तौ यन्द्रांशुमन्तौ नयतो दिनानि ॥ १-०२ ॥
उच्यैश्शेषः काञ्चनगौरवर्णस्तमो निगृह्णन्मडसा निजेन ।
दीपस्त्रयाणामिव विष्टपानां यो भाति पर्यन्तयस्त्पतःङ्गः ॥ १-०३ ॥
यस्या पतित्वे विडिताभिलाषः करोति तीव्राणि तपांसि लोकः ।
भिर्भार्ति रत्नाकरमेभवां तामडुन पुत्रीमिव यो धरित्रीम् ॥ १-०४ ॥
मडान्ति दानानि मभानुदग्रान् पराञ्चि पानाशनयोस्तपांसि ।
शरीरिणः शान्तमलैर्मनोभिः कुर्वन्ति यश्छ्ङ्गनिवासकामाः ॥ १-०५ ॥
सुरा युगान्तेषु सड प्रियाभिर्निषेदिवान्सो यदधित्यकासु ।
उदन्वतामैक्यमुपागतानां पश्यन्ति कल्लोलशतप्रयारान् ॥ १-०६ ॥
पुष्पाणि शय्यास्सुरपादपानां डीडागृहाः काञ्चनगह्वराणि ।
भवन्ति य स्वर्गविलासिनीनां रत्नाङ्कुरा यत्र रतिप्रदीपाः ॥ १-०७ ॥
स्वर्गौकसस्वर्णमडीषु पीताः श्वेतत्विषो रुध्यमयीषु भूषु ।
नीलाश्च नीलोपलमेदिनीषु ज्ञातुं मिथो यत्र न शक्नुवन्ति ॥ १-०८ ॥
दरीगृहोत्सङ्गगतेरनूरोः कशाभिघातध्वनिभिः सकम्पाः ।
सधः प्रियानुञ्जितमानदोषाः सुराङ्गना यत्र परिष्वजन्ते ॥ १-०९ ॥
नेतुं त्रपानम्रमुभीरनीशाः स्फुटानि यत्स्वर्णगुडान्तराणि ।
सिद्धाः प्रयत्नेन विना नवोढाः नयन्ति नीलोपलगह्वराणि ॥ १-१० ॥

यत्रोधतानां कुसुमापयाये कान्तासु कल्पद्रुमवाटिकासु ।
 विभान्ति सुत्रामविलासिनीनां पदानि लाक्षारसपाटवानि ॥ १-११ ॥
 पयोदमार्गव्यतिलङ्घिनीषु उंसाः शिरःपुष्करिणीषु यस्य ।
 वर्षागमेऽप्यश्रुतमेघनादाः न कुर्वते मानसदीर्घयात्राम् ॥ १-१२ ॥
 छन्नेषु यस्मिन् कनकोज्ज्वलाभिरामूलयूतं नवमञ्जरीभिः ।
 गन्धेन विज्ञाय पतन्ति भृङ्गाः शृङ्गान्तरारग्वधपादपेषु ॥ १-१३ ॥
 मन्दाकिनी यच्छिभरे वडन्ती कुल्यापथाभ्यन्तरसम्प्रविष्टा ।
 भालेव तद्रक्षणसम्प्रवृत्ता दिने दिने सिञ्चति पुष्पवाटीम् ॥ १-१४ ॥
 श्रियाभिरामशशरणां सुराणामलङ्घनीयो मडता मडिम्ना ।
 विराजमानो वनमालया य यः शार्ङ्गधन्वानमनुप्रयाति ॥ १-१५ ॥
 पुरा पुराणां त्रितयं द्विधक्षोरुमापतेः कार्मुकतां प्रपन्नः ।
 मध्येन वज्राकुशमत्स्ययिह्नं योऽद्यापि तन्मुष्टिपटं दधाति ॥ १-१६ ॥
 शृङ्गात्रभाजां सुरसुन्दरीणां मुष्पानि पश्यन्नमलानि यन्द्रः ।
 निगूढितुं नूनमुरःकलङ्कुं ह्रियेव यत्सानुपथेन याति ॥ १-१७ ॥
 मनोभिरामे शिभरे तदीये सडोपविष्टे सुरसिद्धसङ्घैः ।
 अवोचदागत्य कृतप्राणामा कदाचिदुर्वी कभलाधियासम् ॥ १-१८ ॥
 पुमानिवाहं भवतः पुरस्ताद्भ्रवीमि किञ्चित् प्रतिपद्य धैर्यम् ।
 पीडा मदीया परमत्र उेतुर्निर्व्वलज्जता नन्वभिलोपडास्था ॥ १-१९ ॥
 सृष्टास्त्वया दत्तवराश्च दैत्याः भारेण मां सम्प्रति पीडयन्ति ।
 भले प्रमाणे य भवन्ति येषां नैवोपमानं कुलभूभृतोऽपि ॥ १-२० ॥
 स्वविक्रमोन्मूलितराजकानां जयैषिणामध परस्परेश ।
 तेषां रणक्षोत्रिषु सिंढनादैर्निर्घातधोरैर्गिरयः स्फुटन्ति ॥ १-२१ ॥
 मुहुर्भलाद्गुणमयत्यलीन्द्रे मद्भारभुग्नं हृण्यकवालम् ।
 मम प्रकम्पाश्चलिताब्धिशैलाः द्विगन्तिनो हन्त कर्धयन्ति ॥ १-२२ ॥
 आशामुष्पेषु भ्रमतामजस्रं तेषां यमूभिः परिसर्पिणीभिः ।
 तिरोहितं भानुमतो मयूषाः न क्वापि मां सम्प्रति संस्पृशन्ति ॥ १-२३ ॥
 सन्नास्मि दैतेयभरेण साहं हृणीश्वरस्सीदति मद्भरेण ।

तद्भारशीर्यन्निजकपर्पस्य धिक् तामवस्थां कमठेश्वरस्य ॥ १-२४ ॥
 भारवस्रीददृक्कृष्णमण्डलस्य कृष्णेश्वरस्योपरि द्युःस्थिताऽऽत्मम् ।
 आसन्नपातास्मि तटीव नद्याः प्रवालवेगेन विलुप्तमूला ॥ १-२५ ॥
 निवेदिता देव मया दशेयमनुक्तिदोषो मयि नोपपाद्यः ।
 निवेद्यते रक्ष्यजनेन द्युःखं ततः परस्तात् प्रभवः प्रमाणम् ॥ १-२६ ॥
 धृत्युक्तवत्यामुचितं पृथिव्यां चिन्ताबलेन स्तिमितो मुहूर्तम् ।
 भुभानि पश्यन्नमृताशनानां देवः प्रजानां पतिरित्युवाच ॥ १-२७ ॥
 नासत्यमेतदधद्वयोद्यदुर्वी स्वकर्मणः साधु क्लं मयाऽऽप्तम् ।
 मद्भर्त्सिता मामवमत्य दैत्याः बलाद्युपघ्नन्ति जगन्ति यत्ते ॥ १-२८ ॥
 अतीतकार्यानुशयेन किं स्यादशेषविद्भ्रज्जनगर्हितेन ।
 सुराः समुभूलनमाशु तेषां कर्तुं यतध्वं जगतां छिताय ॥ १-२९ ॥
 सद्यस्समुत्तिष्ठत चिन्तयालं चिन्ता छि कार्यप्रतिबन्धलेतुः ।
 यामः पृथिव्या सल यत्र तत्र नारायणो दानवकालरात्रिः ॥ १-३० ॥
 अस्त्वेवमित्यादरपूर्वमेव स स्वीकृतोक्तिस्सुरसिद्धसङ्घैः ।
 सरोजजन्मा सल तैः प्रतस्थे विडायसा विश्वपतेस्सकाशम् ॥ १-३१ ॥
 अलापरिष्वङ्गालसत्तमालं वेलाधिउदस्मलदूर्मिमालम् ।
 ददर्श धाता मनसोऽनुकूलं पयःपयोधेरथिरेण कूलम् ॥ १-३२ ॥
 ददर्श च क्षीरमयं समुद्रं कैलासशृङ्गोन्नतङ्गेनकूटम् ।
 पुण्यं पयःकेलिसमुत्सुकानां श्रियः सप्तीनामवगाडनेन ॥ १-३३ ॥
 आनन्दयामास दिवौकसस्तानाम्नातशेषो मुनिमण्डलेन ।
 प्रकामपुण्यः पवनोपनीतो वैकुण्ठवक्षस्तुलसीसुगन्धः ॥ १-३४ ॥
 गन्धानुसारेण विसृष्टनेत्रैर्द्विरण्यगर्भप्रमुणैरमर्तैः ।
 नवार्ककल्पं ददृशे मुरारेर्वक्षस्थलीकौस्तुभरत्नधाम ॥ १-३५ ॥
 अपह्नुताशेषमनोविकारं दिविस्मृशा तूर्यरवेण मिश्रम् ।
 आकण्यं वैकुण्ठविलासिनीनां गीतध्वनिं षर्षमयासिषुस्ते ॥ १-३६ ॥
 आसक्तिमालक्ष्य विनीतवेषा स्वमौलिविन्ध्यस्तकरास्सुरास्ते ।
 आलोकयामासुरशेषनाथं सवित्रलं पुण्यमिव प्रजानाम् ॥ १-३७ ॥

प्रवृद्धेमाभरणप्रकाशं तमालनीलं जलधौ शयानम् ।
 तटिल्लताढ्यं पयसोऽतिपानादनीशमुद्गन्तुमिवाम्बुवाढम् ॥ १-३८ ॥
 तरङ्गवातेन पयःपयोधेरापूर्यमाणं करपाञ्चजन्यम् ।
 वामेन तिर्यग्वलता सलीलं सम्भावयन्तं मुडुरीक्षणेन ॥ १-३९ ॥
 प्रतिक्ष्णं प्रेमविशेषजाभिस्सम्भावनाभिः कमलासनायाः ।
 पुराऽऽत्मना कल्पितमम्बुराशेः प्रमार्जयन्तं मथनावमानम् ॥ १-४० ॥
 पर्यायतः पाणिभृतं सरोजं विन्यस्य विन्यस्य दृशोः पदव्याम् ।
 निद्रां प्रबोधं च मुडुर्नयन्तीं पद्मासनां सस्मितमीक्षमाणाम् ॥ १-४१ ॥
 स्वच्छस्वदेडप्रतिभिम्बितेन कृष्णशमजालेन कृष्णीश्वरस्य ।
 भास्वत् कृलस्तोमनिरन्तरस्य वलन्तमाभां वटपादपस्य ॥ १-४२ ॥
 अजस्रमासीनरथाङ्गशङ्खमतिप्रसन्नं कमलाधिवासम् ।
 सन्तापविच्छेदकरं प्रजानां ह्रदं महीयांसमिवाभिगम्यम् ॥ १-४३ ॥
 वक्तुं मिथो राडुविचेष्टितानि कर्णद्वयाभ्यार्णमुपेयिवांसौ ।
 अवलम्बकालाविव भानुयन्द्री रथाङ्गशङ्खौ दधतं कराभ्याम् ॥ १-४४ ॥
 द्वारस्थसेनापतियोदितेन निवारिताः कञ्चुकिमण्डलेन ।
 सुराः प्रभोदस्मलितैर्वयोभिः स्थित्वैव ते व्योमनि तुष्टुवुस्तम् ॥ १-४५ ॥
 नमः परस्मै पुरुषाय तुभ्यं गिरां धियामध्यपथि स्थिताय ।
 अस्मान् पुनस्त्रातुमुदग्रमोहान् कृपाबलात् कल्पितविग्रहाय ॥ १-४६ ॥
 भागीरथी पादकुशेशयात्ते विनिर्गता विश्वमिदं पुनीते ।
 कस्त्वां पुनर्भावयतो जनस्य शुद्धिं परिच्छेत्तुमलं मनीषी ॥ १-४७ ॥
 अनन्तशक्तेरपविडियस्य तिस्रस्त्रिलोकीश्वर शक्तयस्ते ।
 वितन्वते स्थावरजङ्गमानामुत्पादनक्षेमविलोपनानि ॥ १-४८ ॥
 कटाक्षमात्रेण भवाम्बुराशेः पारं परं प्रापयितुस्त्रिलोकीम् ।
 सङ्घ्नमस्या परमातरस्ते यत्नानुरूपं हि क्वलं क्रियाणाम् ॥ १-४९ ॥
 त्वं ज्योतिरापस्त्वमसि त्वमुर्वी त्वं व्योम वैश्वानरसारथिस्त्वम् ।
 त्वं ज्ञववर्गः परमस्त्वमात्मा यत्रासि किं नाम जगत्पते तत् ॥ १-५० ॥
 नवाभ्रवर्णं नलिनायताक्षं पीताम्बरं डारकिरीटिनं त्वाम् ।
 वयं तु सेवेमहि वीक्षमाणः सायूज्यमन्विष्यति कः सुभार्थी ॥ १-५१ ॥

अलं न निर्दुष्टमियत्तया त्वामशेषनाथ श्रुतिरत्रिमापि ।
 स अथ साक्षात्स्थिते पुनस्त्वमहो जितं नः सुकृतैरनल्पैः ॥ १-५२ ॥
 तृणाय मत्वा निभिलानि शार्ङ्गिन् पदानि वैधेयमनोडराणि ।
 आवृत्तिशून्यं परमं पदं ते वाञ्छन्ति वैराग्यधना मदान्तः ॥ १-५३ ॥
 एति स्तुतो देवगणेन देवो दयानिधिर्दानवकालरात्रिः ।
 न्यषीददुत्थाय भरावभुञ्जे भुञ्ज्गतल्ये भुवनैकनाथः ॥ १-५४ ॥
 विष्वक् स वैकुण्ठविलासिनीनां सलीलमान्दोलितयामराणाम् ।
 निवारयन्नग्नकरारविन्दैः कोलाहलं काञ्चनकङ्कणोत्थम् ॥ १-५५ ॥
 प्रसादवत्या कमलासनादीन् सुरानशेषाननुगृह्य दृष्ट्या ।
 उवाच वाचं दशनांशुपूरैः समेधयन् दृग्धमयं पयोधिम् ॥ १-५६ ॥
 अशिष्यकोदण्डधरो निषङ्गी सन्नाडवान् पाणिधृतैकभाणः ।
 अयं समाजो भवतां द्विषद्भ्यो भयं समावेदयति स्फुटं मे ॥ १-५७ ॥
 अलं विलम्बेन द्विवौकसस्तन्निवेद्यतामध कुतो भयं वः ।
 अयं करो दृष्टवधोत्सुकं मे सुदर्शनं न क्षमते निरोद्धुम् ॥ १-५८ ॥
 धृत्युचिवांसं परमं पुमांसं नत्वा शिरोभिर्बहुशः सुरास्ते ।
 आरुढलर्षातिशयाः स्वमर्थभारेभिरे वक्तुमशेषमेव ॥ १-५९ ॥
 निवार्य सर्वानपि वक्तुकामान् सेनापतिस्तानमरान् करेण ।
 सविभ्रमप्रेरितया पुरस्थं दृष्ट्या सरोजासनमाजुडाय ॥ १-६० ॥
 अथागतस्तेन करे गृहीत्वा नीतः प्रभोरन्तिकमञ्जयोनिः ।
 वक्तुं नियुक्तः स कृतप्रणामो विज्ञापयामास विनीतवेषः ॥ १-६१ ॥
 वयं त्वया दत्तविभूतयोऽपि मोडातिरेकादभिमन्यमानाः ।
 कृच्छ्रे पुनस्त्वां शरणं व्रजन्तः डा निस्त्रपाणां प्रथमे भवामः ॥ १-६२ ॥
 अपारदुःखार्णवपोतपार्त्री त्वया कृपामुद्रलतातिगुर्वीम् ।
 कृतघ्नताजन्मभुवामभीषामस्माकमर्थे न किमन्वभावि ॥ १-६३ ॥
 मनस्विलोकस्य विगर्हणीये प्रतिग्रहे वर्जयता जुगुप्साम् ।
 पुरा पुरस्ताद्भविदानवस्य प्रसारितो नाग्रकरस्त्वया किम् ॥ १-६४ ॥
 दैत्याधिराजेन हिरण्यनाम्ना पर्याकुलं त्रातुमशेषलोकम् ।

धृष्टं तु द्विव्यं परिहृत्य रूपं न त्वं किमासीर्नरतिर्यगात्मा ॥ १-६५ ॥
 स्वविह्वलाकांतसुरासुरस्य रक्षःपतेर्निग्रहणार्थेण ।
 भूत्वा सुतः पङ्क्तिरथस्य राज्ञस्तां तामवस्थां न किमन्वभूस्त्वम् ॥ १-६६ ॥
 अनेकधा पालयितारमेवं सम्प्रत्यपि त्वां शरणं प्रपन्नाः ।
 सन्तापजाली ननु यातकानां भूयोऽपि भूयोऽपि पयोऽ एव ॥ १-६७ ॥
 विश्वं विदन्नप्यविदन्नैव त्वं नाथानुयुङ्क्षे भयलेतुमस्मान् ।
 अनुग्रहस्यैतदपि प्रभूणां प्रायः प्रकारान्तरमाश्रितेषु ॥ १-६८ ॥
 तपोभिरुग्रैर्भगवन् सुराणामवध्यभावं दनुजाः प्रपन्नाः ।
 पातालमुर्वीं च विजित्य दर्पाद्युपक्रमं ते द्विवमद्य जेतुम् ॥ १-६९ ॥
 न जातु शून्यः कुलेशेन पाण्डिर्वक्षो न मुक्तं मण्डिककुटेन ।
 शक्यस्य दैत्यागतिशङ्कितोऽस्य नासञ्जितस्तिष्ठति वारणेन्द्रः ॥ १-७० ॥
 दण्डं यमात्पाशमपामधीशाद्गदां कुबेरात्कुलेशं मघोनः ।
 आदातुकाः प्रहृष्टोति दूतान् कंसः स्वदोर्विक्रमनिर्जिताशः ॥ १-७१ ॥
 शरणं विनिर्जित्य बलं सुराणां पराक्रमेणाप्रतिमेन वीरः ।
 भोजेश्वरः कीडति सावरोधो मूलेषु सम्प्रत्यमरद्गुमाणाम् ॥ १-७२ ॥
 धनुर्धराध्यासितवप्रशीर्षाः द्वाःपालनव्यग्रसमग्रयोधाः ।
 प्रवीरनिर्भर्त्सितकान्तिशीका स्थातुं न जानाति पुरी सुराणाम् ॥ १-७३ ॥
 डाडति विह्वोशदनाथमेतद्विश्वं जगत्पीडयतः प्रकामम् ।
 त्वया विनाऽन्यस्त्रिषु विष्टेषु न कर्तुमीष्टे नरकस्य भङ्गम् ॥ १-७४ ॥
 प्रलम्भकेशिप्रभुभास्तथान्ये परस्सलस्रं परियन्ति दैत्याः ।
 निर्घातकल्पैर्निजसिंहनादैर्विदारयन्तो विषदाडवेषु ॥ १-७५ ॥
 षट् सूनुवस्सन्ति डिण्यनाम्नो दैत्यस्य पातालतलाधिवासैः ।
 तैर्नः क्षियन्ते दुरितानि यानि वक्तुं न शक्यानि मुकुन्द तानि ॥ १-७६ ॥
 तेषां महीप्रप्रतिमाङ्गतीनां भारं मही सोढुमसावशक्ता ।
 अस्मान् पुरस्कृत्य भवत्सकाशं प्राप्ता निजकलेशनिवेदनाय ॥ १-७७ ॥
 तदेतदावेदनमस्मदीयं श्रुत्वा प्रमाणां प्रभुरित्युदीर्य ।
 विषिर्व्यंरंसीद्विहितप्रणामः स यापि गम्भीरमुवाच देवः ॥ १-७८ ॥

अलं विषादेन द्विवौकसो वः समीहितं उस्तगतं मनुष्यम् ।
 व्रतं हि मे डेवलमेतदेव संरक्षाणं यच्छरणागतानाम् ॥ १-७८ ॥

मामर्थयन्ते वसुदेवपत्न्यौ पत्नी य नन्दस्य सुतं गुणान्ध्रम् ।
 अंशद्वयेन व्रतकर्षिताङ्गीस्तिस्त्रोऽपि ताः पुत्रवतीर्विधास्ये ॥ १-८० ॥

एवं य लोकरितयस्य माता मायाभिधाना मम शक्तिरग्रा ।
 कार्याणि वः कान्यपि कर्तुं कामा जनिष्यते जन्मविनाशशून्या ॥ १-८१ ॥

तद्गच्छत स्वर्गमपेतभेदाः न कालहानिः परिशुद्धनीया ।
 अनेन शार्ङ्गगण शपे शरैर्वः सद्यो मनःशल्यमपाकरिष्ये ॥ १-८२ ॥

एति तममरलोकं सान्त्वयित्वा स देवः
 सपदि नवधनाभः पद्मनाभस्तिरोऽभूत् ।
 स य विहितमस्यस्तस्य वाचं प्रशंसन्
 निजपदमभिपेदे उर्षपर्याकुलात्मा ॥ १-८३ ॥

एति सुकुमारकृतौ कृष्णविलासकाव्ये प्रथमसर्गः ॥ १ ॥

द्वितीयः सर्गः

अथैकदा पुत्रकृत्वानि सम्यग्रतानि बाह्योपवने यरन्तीम् ।
 रथेन कंसो वसुदेवयुक्तः स्वसारमालोकयितुं जगाम ॥ २-०१ ॥

स्फुरत्प्रभापल्लविताङ्गयष्टीं कथञ्चिद्दृढस्तनमञ्जरीकाम् ।
 तत्रालकैः षट्/पदिनीमजानात् स तां लतामध्यगतां चिरेण ॥ २-०२ ॥

सा सन्नताङ्गी नियमावसाने ज्येष्ठाय तस्मै विदधे नमस्याम् ।
 स याशिषा तामनुगृह्य साध्वीं भोजेश्वरो वाक्यमिदं बलाघे ॥ २-०३ ॥

अद्यापि बावासि सुताननेकान् प्रसोष्यसे किं प्रतयातनाभिः ।
 पश्याधुना पल्लवसूतिकाले किं कल्पते यूतलता कृलाय ॥ २-०४ ॥

कृशासि कामं विरम प्रयासान्मनोभिरामानुपभुङ्क्ष्व भोगान् ।
 अङ्गानि ते सन्नतगान्नि द्रुषं मृणालकल्पानि कथं सडेरन् ॥ २-०५ ॥

तामेवमुक्त्वा स तु साभ्यनुज्ञां रथं समारोप्य सडैव पत्या ।
 प्रयातुकामः पुरमन्तरिक्षे शुश्राव वाचं शतधारकल्याम् ॥ २-०६ ॥

त्वदन्तिकस्था सलज्जशमीयं प्रसोष्यते पुत्रमयं कृशानुम् ।

मरुत्समिद्धस्स तु दृर्निवारस्त्वां भस्मसात् कंस करिष्यतीति ॥ २-०७ ॥

निशाम्य तद्भूतवयो निकामं कंसस्स रोषागमदृर्निरीक्ष्यः ।

कृपां परित्यज्य कृपाज्ञपाणिः स्वसुर्वधाय स्वयमुद्यतोऽभूत् ॥ २-०८ ॥

नृशंसकृत्ये नितरां प्रवृत्तमुदग्रकोपस्फुरिताधरोष्ठम् ।

प्रसाद्यन्नानकटुन्दुभिस्तमुवाच धीमानुपपत्तियुक्तम् ॥ २-०९ ॥

अवं तवानेन वधोद्यमेन त्वया विधेयो नृपते विमर्शः ।

किमेष नाश्रावि विचारशून्यं प्रजन्त्यनर्था इति साधुवाद्यः ॥ २-१० ॥

भयेन युद्धेषु पुरन्दरादीन् सुरान् परायस्त्रपया विमुञ्चन् ।

मडीश्वर स्त्रीवधपातकेऽस्मिन् कथं तवोपक्रमते कृपाणः ॥ २-११ ॥

अनेन किं वा तव जिवितेन यद्रक्षाणं स्यात् सलज्जवधेन ।

गुणोऽनेनापि हि लब्धनाम्नामपि स्वनाशाद्यशो गरीयः ॥ २-१२ ॥

प्रपद्यमानस्य सदाभिवृद्धिं दिवानिशं प्रीणयतश्च लोकान् ।

भवद्यशश्चन्द्रमसोऽस्य माभून्नवः कलङ्को भग्निनीवधेन ॥ २-१३ ॥

स्वसुर्वधेनास्य भवेदकीर्तिस्तेन त्यजेयुस्सुदुष्टोऽपि भीताः ।

इत्येव नूनं भुजनिर्जितैस्तैस्सुरैः प्रयुक्तस्सुमहानुपायः ॥ २-१४ ॥

कालेन तद्द्रक्ष्यसि यन्मदुक्तं मा भूत्तवास्मिन् विषयेऽपि शङ्का ।

तथापि येतस्तव शङ्कते येदाकर्ण्यतां तर्ह्यपरः प्रकारः ॥ २-१५ ॥

सर्वाण्यपत्यानि वशे तवाहं जतानि जतानि समर्पयिष्ये ।

तन्निग्रहं वा तदनुग्रहं वा विचिन्त्य कर्तासि दशानुत्पम् ॥ २-१६ ॥

किं बुद्धिमान्धैः निजेन तस्य किं भागधेयेन वराङ्गनायाः ।

अलेन किं वा भवितव्यतायास्तथेति जग्राह वचस्तदीयम् ॥ २-१७ ॥

वधप्रवृत्तो वसुदेवमन्त्रप्रभावसंस्तम्भितघोरकर्मा ।

निवृत्य निस्त्रिशमहाभुजङ्गो मडीभृतः कोशभिवं विवेश ॥ २-१८ ॥

सत्या नु सा स्यादशरीरिणी वाक् सत्यं किमेतद्भ्रसुदेववाक्यम् ।

वितर्कयन्नेवमुदस्तकेतुं पुरीं प्रपेदे मणितोरणाढ्याम् ॥ २-१९ ॥

आलोकनैर्भौलिषु भूपतीनामासज्जयन्त्रञ्जलिबन्धनानि ।

स वैमनस्येन मुपस्थितेन भयावहः स्वं भवनं जगाम ॥ २-२० ॥

विशङ्कमानः स गृहोपकण्ठे तौ सन्ननि क्वापि विधाय गुप्तौ ।
 पराङ्गमाङ्कान्तसमस्तलोकः पुरेव भोगानयमन्वभुङ्क्त ॥ २-२१ ॥
 माया उरेस्साऽथ छिरण्यपुत्रान् यान् देवकीगर्भगतानकार्षीत् ।
 भोजेश्वरस्सत्वरमेत्य भीत्या तान् जातमात्रानवधीत् कमेण ॥ २-२२ ॥
 जगद्धिभूचै परमस्य पुंसः यो देवकीगर्भमविक्षेपः ।
 आकृष्य तस्मान्मुरवैरिमाया तं रोहिणीगर्भगतं यकार ॥ २-२३ ॥
 यकास समश्छेदपाण्डुरेण सुतेन सा गर्भतिरोहितेन ।
 वलाडकान्तर्हितशीतभानोर्दृशो दशां वृत्रजितः प्रपन्ना ॥ २-२४ ॥
 ततस्समाह्लादनमीक्षणानामसूत पुत्रं शरदिन्दुकल्पम् ।
 प्रकर्षमापन्नृद्येन यस्य सद्यः समुद्रा एव सत्ववन्तः ॥ २-२५ ॥
 पत्युस्समादृष्टमिदं विधाय शेषं त्रिकीर्षुस्सुरकार्यमार्या ।
 यरायराणां जगतां सवित्री सा श्रद्धे जन्मभुवं यशोदाम् ॥ २-२६ ॥
 अथ प्रजानामभिवृद्धिकामो देवो दयायाः किल जन्मभूमिः ।
 स्वजन्मने जन्मविनाशहेतुः प्राप्यस्सतां प्राप स देवकीं ताम् ॥ २-२७ ॥
 कृशावलग्रा कुचयोर्गारिमणा सा देवकी सन्नतगात्रयष्टिः ।
 जगत्रयीपुण्यकृतावलम्बा बभार गर्भेण जगत्रिवासम् ॥ २-२८ ॥
 अन्तर्दधाना सरसीरुडाक्षं स्वेनावतारोण भुवं पुनाना ।
 सा देवकी सा य इवेरकन्या मिथोऽदधातामुपमानभावम् ॥ २-२९ ॥
 अलं निवासाय न यस्य विश्वं वसन् स गर्भे मुमुहे मुकुन्धः ।
 परोपकारप्रभवं छि द्दुभं पुंसस्सुभायैव मङ्गतरस्य ॥ २-३० ॥
 अलिःस्फुरन्त्या करपाञ्चजन्यत्विषेव विषणोरुदरस्थितस्य ।
 अधत्त तस्यास्तपनीयवर्णा मधूकपुष्पच्छविमङ्गायष्टिः ॥ २-३१ ॥
 बभार डारं कुचयोर्न तन्वी न पादयोर्नूपुरमामुमोच ।
 दधौ मणिं भारभिया न मौलौ तदेव डैवल्यमभूषयत्ताम् ॥ २-३२ ॥
 दृशः प्रयत्नेन दधौ तिरश्चीरुवाय मन्दं निर्भृतं जडास ।
 शनैर्यथौ दत्तकरा सञ्जीभिर्भृशं निशश्चास य तावदेव ॥ २-३३ ॥
 सडैव उर्षेण सुधाशनानां सडैव पुण्येन वसुन्धरायाः ।
 भयेन भोजधिपतेश्च देवो सडैव गर्भे ववृधे मुकुन्धः ॥ २-३४ ॥

शिरोभिर्द्वेन वनस्पतीनां कुलोपकारेण निवेदितर्द्धिः ।
 प्रावृट् समासादितसूतिकावां तां देवकीं द्रष्टुमिवाजगाम ॥ २-३५ ॥
 अथैकदेशा एव वारिराशेरुच्यैः पुरोमारुतविप्रकीर्णाः ।
 वृतास्तडिद्ध्रुमवल्लरीभिर्विरेजिरे व्योमनि वारिवालाः ॥ २-३६ ॥
 भलाडकप्रातभवैस्तमोभिर्दिनेषु दुर्बोधपुरःस्थितेषु ।
 न कश्चिदासीदभिसारिकाणां विद्युत्प्रकाशेन विनाऽन्तरायः ॥ २-३७ ॥
 पयोदभस्त्रान्तरनिर्गतेन जाडारिणा यत्समीरणेन ।
 वियोगिनां येतसि मेघकालः सन्धुक्षयामास मनोभवान्निम् ॥ २-३८ ॥
 स्मरेण लोकत्रितयेश्वरेण सम्भावितज्जिवितनिर्विशेषम् ।
 ऋतोर्वसन्ताज्जवलदागमस्य जडार जातिर्निषिलं निकर्षम् ॥ २-३९ ॥
 भलाद्रुडीता एव वैतसीभिः शाभाभिराडुढमदा एवोच्यैः ।
 परिस्मलन्त्यो निषिलास्तटिन्यः जग्भुर्जवाद्दुष्टमटङ्गेनडासाः ॥ २-४० ॥
 उदारसौरभ्यवशीकृतानामन्वीयमानः पटलैरलीनाम् ।
 अकल्पयत् केतकमातरिश्वा मनोभवस्यापि मनोविकारम् ॥ २-४१ ॥
 अत्यम्बुपानप्रभवस्य कर्तुमन्तर्जडिभ्रः प्रतिसंविधानम् ।
 पपुस्तिरस्कारपदेन मेघाः मधुभ्रमालामरविन्दबन्धोः ॥ २-४२ ॥
 रराज भर्जूरकुलप्रकाशं नवं पयः काननपल्लवेषु ।
 पयोदवृन्दैः परिपीय मुक्तं प्रभाकरस्येव मरीचिजालम् ॥ २-४३ ॥
 मडीभृतां मूर्धसु दत्तपादं विलोक्य मित्रं विहतप्रतापम् ।
 मग्ने जले मर्तुमिवारविन्दे मधुप्रताशुक्लशुस्तन्तरिक्षे ॥ २-४४ ॥
 निषेव्य ङसा मधुरैर्वयोभिः पद्माकरं लब्धसमीहितार्थाः ।
 सद्यो ययुस्तस्य विपत्तिकाले जलाशयानां प्रकृतिः डिलैषा ॥ २-४५ ॥
 प्ररुढसस्याः क्लमूलशाडैर्निरन्तराः स्वाद्युनवोदकाढ्याः ।
 पल्लीजुषां येतसि पामराणां धृतिं परामादधिरे वनान्ताः ॥ २-४६ ॥
 समुन्मिषन्ती गिरिमल्लिकानां प्रसूनराजिस्सुतरां विरेजे ।
 मुक्त्वा नभो मेघविमर्दभीत्या नक्षत्रमालेव गता धरित्रीम् ॥ २-४७ ॥
 धारावज्जुभूतकृतान्धकारे तस्मिन्नपर्यन्तजडिभिः काले ।

अलक्ष्यमाज्ञः क्वचिदंशुमाली द्रिवाऽप्युवासेव तनूनपाति ॥ २-४८ ॥

धृतिं प्रवृत्ते समये धनानां मासे नभस्ये निशि मध्यमायाम् ।

गणो शुभाभ्यायिनि यत्राडाणां देवक्युवाह प्रसवाभिमुभ्यम् ॥ २-४९ ॥

उरत्सु बाह्यं भुवनस्य तापं प्रावृट् प्रसूतेषु वलाहकेषु ।

असूत तस्यान्तरतापशान्त्यै कृष्णाम्बुवाहं कृपयेव देवी ॥ २-५० ॥

दिशः प्रसेदुः सह निम्नगाभिर्जलर्ष लोकेन सडाम्बुराशिः ।

जते मुकुन्दे मुमुयुश्च सधेः भयेन देवाः सह पुष्पवृष्टिम् ॥ २-५१ ॥

मनोभिरामेण मधुप्रतानां नादेन शंसन्निव द्रिष्टवृष्टिम् ।

यथार वायुः सुमनोऽशुकानि सम्प्राप्य सम्प्राप्य महीरुडेभ्यः ॥ २-५२ ॥

व्यजृम्भत प्रस्कृष्टशङ्खनादः तारेण गीतध्वनिना विमिश्रः ।

समश्रुवानः ककुभां मुभानि द्विवीकसां मङ्गलतूर्यघोषः ॥ २-५३ ॥

त्रपामपास्यन् विनयं विलुम्पन् नीतिं निगृह्णन् भयमाशु भञ्जन् ।

शरीरिणामथ्युतजन्मजन्मा मोदो जजृम्भे मदनिर्विशेषः ॥ २-५४ ॥

आषाढिनं पाणिमुदस्य दूरं ब्रह्मर्षिलोकः पतद्दुत्तरीयः ।

ननर्त पर्याकुलपादयारः प्रहस्यमानः सुरसुन्दरीभिः ॥ २-५५ ॥

शृङ्गोज्ज्वलैः कुङ्कुमवारिपूरैरन्योन्यमभ्युक्ष्वात्तत्पराणाम् ।

प्रमोदजन्मा द्विवि सम्भलूव कोलाहलः कोऽपि सुधाशनानाम् ॥ २-५६ ॥

पितृश्च पुत्रा पितरश्च पुत्रान् गुडंश्च शिष्या गुरवश्च शिष्यान् ।

पतीश्च दारः पतयश्च दारान् प्रमोदमत्तास्त्रिसिष्युः पयोभिः ॥ २-५७ ॥

असिञ्च्यदभोरुडयोनिरिन्द्रं तं पङ्कजावासमसिञ्च्यदिन्द्रः ।

असिञ्च्यतां द्वौ विबुधानशेषान् सर्वे सुरास्तौ य बलादसिञ्च्यन् ॥ २-५८ ॥

मिथः पयोभिः सिष्युर्विनेदुः ववल्गुरुञ्चिक्षिपुरम्भराणि ।

अन्योन्यमंसेन सुदूरमूढमत्ता एव स्वर्गसदो बभूवुः ॥ २-५९ ॥

त्रिलोकनाथोदयसम्भवेन मोदेन पर्याकुलमानसानाम् ।

गीते य नृते य सुराङ्गनानां बभूव तालस्मलितं न दोषः ॥ २-६० ॥

शृङ्गोदकास्फालनरक्तनेत्राः विच्छिन्नदाराश्च्युतकर्णभूषाः ।

प्रडाससीदध्वनिभिर्वयोभिः समालपन्तो विबुधा विजडुः ॥ २-६१ ॥

जाते हरौ दैत्यविमर्दनेन विश्वम्भराभारमपायिकीर्षौ ।
 मुनेः प्रदर्षः कलङ्प्रियस्य जगत्प्रदर्षश्च समावभूताम् ॥ २-६२ ॥
 एति प्रदर्षाकुलितैर्मनोभिः विशङ्खलं क्रीडति द्देलिवर्गे ।
 कंसस्सभृत्यः प्रतिपद्य मूर्छां निद्राभिधानां न किमप्यबोधि ॥ २-६३ ॥
 श्यामं यतुर्बाहुमुदारहारं किरीटिनं कुण्डलदीपगण्डम् ।
 पिताऽपि माता य विलोक्य पुत्रमानन्दमग्नौ विवशावभूताम् ॥ २-६४ ॥
 नियम्य दर्षोदयपारवश्यं तं देवकीजानिरुवाच वाचम् ।
 प्रसीद भीतोऽहमतीव कंसादिदं तु वृषं प्रतिसंहरति ॥ २-६५ ॥
 तत्प्रेरितस्तल्पगतं कराभ्यां तमाददे कल्पितबालभावम् ।
 तयोश्शयानः करयोस्स तस्य प्रकाममप्रीयत पद्मनाभः ॥ २-६६ ॥
 अशेत यः प्राग्वटपत्रमध्ये लोकानशेषानुदरे ध्यानः ।
 विना तपोभिः किमु तस्य सिध्येत्तत्पाणिद्युगे शयनं मुरारेः ॥ २-६७ ॥
 तमालनिवेन तमोभरेण निपीडिताशावलये निशीथे ।
 आदाय पङ्केरुल्लोचनं तं सद्यः स निर्गत्य गृह्यात् प्रतस्थे ॥ २-६८ ॥
 निवार्य वर्षोदकमात्मनैव प्रकाश्य मार्गं हृण्णरत्नभासा ।
 उपायमुक्त्वा वसुदेवकर्णे शेषस्त्रिषेवे बहुधैव विष्णुम् ॥ २-६९ ॥
 पुरात् स निर्गत्य पुमांसमाद्यं वलन् वलन्तीं यमुनामपश्यत् ।
 कूलकुषौघाऽपि कलिन्दकन्या तदीयगुल्फद्वयसोदकाऽभूत् ॥ २-७० ॥
 उत्तीर्य तां तत्तटसंश्रितानां दातुं करं वार्षिकमागतानाम् ।
 व्रजैकसां नन्दपुरोगमानां प्रीतो निवेशं सखसा विवेश ॥ २-७१ ॥
 प्रविश्य जानन्नैव नन्दगोपनिवेशनं सुमशरीरिवर्गम् ।
 सुतां प्रसूय प्रतिपन्ननिद्रां ददर्श तद्धर्मवधूं यशोदाम् ॥ २-७२ ॥
 तं शाययित्वा शयने तदीये कन्यां समादाय निपत्य गच्छन् ।
 शुश्राव पुत्रोदयदर्षमूलं कोलाहलं गोपवधूजानानाम् ॥ २-७३ ॥
 करेण कन्यां मनसा य पुत्रं वलन् मुहूर्त्तेन विलङ्घ्य मार्गम् ।
 विशङ्कामविश्य गृहं गृह्णित्वाः निधाय आलां शयने स तस्थौ ॥ २-७४ ॥
 सा यञ्चरीकरवदनसन्निभेन नादेन लोकस्य मनो हरन्ती ।
 रुरोद किञ्चिद्विवृतेन आला स्फुटत्यथोजाकृतिना मुपेन ॥ २-७५ ॥

आकण्ठ्यं बालध्वनिमस्तनिद्राः प्रधाव्य रक्षापुरुषा जवेन ।
 प्रबोध्य यत्नेन पतिं पृथिव्याः शशंसुरस्मै भगिनीं प्रसूताम् ॥ २-७६ ॥
 सधोः समागत्य स तत्र दृष्ट्वा बालाममर्षेण विमर्शशून्यः ।
 स्वस्त्रा निषिद्धोऽपि वधाभिलाषी जग्राह तस्याश्चरणौ कराभ्याम् ॥ २-७७ ॥
 उदस्य दूरे तरसा करेण चिक्षेप तां दुर्मतिरश्मपृष्ठे ।
 महीमयातैव दिवि स्थिता सा जज्वाल धाम्ना जगतां सवित्री ॥ २-७८ ॥
 ततः कडैस्तामरसप्रकाशैः सा मन्दमान्दोलितशस्त्रजाला ।
 विलोक्य तं विह्वलचित्तवृत्तिं जगाद वाचं जगद्रेकमाता ॥ २-७९ ॥
 त्वमग्रहीर्मन्थ्यरणौ रुषाऽपि प्रायः कृलं तस्य न उन्मि यत्त्वाम् ।
 जातः पृथिव्यां तव जात्म् उन्ता सधो छितं चिन्तय साधयामि ॥ २-८० ॥
 षंति नृपमभिधाय ज्योतिषा कुर्वती सा तडिदिव नयनानि प्राणिनामाकुलानि ।
 सुरयुवतिभिरुच्चैर्गीयमानापदाना सुरपदमभिपेदे पाटितास्रा जवेन ॥ २-८१ ॥
 श्रुत्वा तस्या श्रवणपरुषां वाचमन्तर्विषणुः
 पुत्रापायव्यथितमनसं सान्त्वयित्वा स्वसारम् ।
 पद्भ्यामेव स्वभवनमथ प्राप्य कृच्छ्रादनैषीत्
 कंसश्चिन्ताकुलितलृदयो जग्रादेव त्रियामाम् ॥ २-८२ ॥
 षंति सुकुमारकृतौ कृष्णविलासकाव्ये द्वितीयास्सर्गः ॥ २ ॥

तृतीयः सर्गः

प्रातः प्रलम्बप्रभुभानमात्यान् सर्वान् समाडूय स भोजराजः ।
 सविभ्रमप्रेरितदृष्टिदत्ते स्थाने निषण्णानवदद्विनीतः ॥ ३-०१ ॥
 सन्दिष्य मोडाद्भ्रसुदेववाङ्मयं मया प्रमाणीकृतभूतवाचा ।
 उता नृशंसेन सुता भगिन्यास्तेनाविलं मे लृदयं यशोऽपि ॥ ३-०२ ॥
 जातां पुनः काञ्चनकाञ्चनाभां सुतां गतायुर्निशि उन्तुमैच्छम् ।
 उन्तुलुत्य सा व्योम्नि जवादतिष्ठत् शस्त्रोत्कटा दर्शितदिव्यरूपा ॥ ३-०३ ॥
 नियम्य सा मातुल षंत्यमर्षं प्रसेदुषी मामवदध्य बाला ।
 अशिम्लीयानजनिष्ट भूमौ तवोचितं सम्प्रति चिन्तयेति ॥ ३-०४ ॥

व्याहृत्य मां धां प्रति देवनारीगणैर्गतायामिति सेवितायाम् ।
 देव्यामहं दृश्वरितं स्वमेव स्मरन् विनिद्रो रजनीमनैषम् ॥ ३-०५ ॥
 युद्धेषु देवा पुरुहूतमुभ्याः भग्ना मया स्थातुमशक्नुवन्तः ।
 अश्वान् परित्यज्य विमुख्य नागान् मुक्त्वा य शस्त्राणि दिशो द्रवन्ति ॥ ३-०६ ॥
 तदेषु नैकोऽपि भुवं गतो मे शक्नोति कर्तुं प्रतिहूलभावम् ।
 मडीयसः किं घटते परागः समीराणस्याभिमुषं प्रसक्तुम् ॥ ३-०७ ॥
 किमन्यदाताभ्यवपत्तिकामः सुरेषु सन्दर्शितपक्षपातः ।
 अजायतोर्व्यामिसुरान्निहन्तुं स अेव मन्ये सरसीरुडाक्षः ॥ ३-०८ ॥
 सर्वे वयं दैत्यकुलप्रसूताः केनापि जाता भुवि कारणेन ।
 स तेन सन्नख्यति जेतुमस्मानुक्तोऽयमर्थः किल नारदेन ॥ ३-०९ ॥
 अतस्तदुच्छेदविधौ विनिद्राः यतध्वमधैव बलानुत्तमम् ।
 नभाग्रलाव्यस्तरुङ्कुलात्मा परश्वधस्यापि ततोऽतिभूमिः ॥ ३-१० ॥
 यस्मिन् भवत्याश्रितवत्सलत्वं विप्रेषु यस्यास्ति विशेषसङ्गः ।
 मनोहरं यश्च बिभर्ति रूपं वधं स आलोऽर्हति मत्सकाशात् ॥ ३-११ ॥
 मभाश्च तत्प्रीतिःकृतो निवार्याः निवारणीया श्रुतिरग्निमाऽपि ।
 तृणीकृताशेषजनप्रभावा संस्थौति या तन्महिमानमेव ॥ ३-१२ ॥
 गते विरामं गरुडध्वजेऽस्मिन् मधेषु सर्वत्र निवारितेषु ।
 सुरेषु सर्वेष्वपि दुर्बलेषु हस्ते भविष्यत्यमरावती नः ॥ ३-१३ ॥
 धृत्ययुषस्तस्य पदोपकण्ठं नीराजयन्तो मकुटप्रभाभिः ।
 अवादिषुर्विह्वलमर्षितास्ते कृताट्टुलासध्वनिकम्पिताशाः ॥ ३-१४ ॥
 किं चिन्तया पार्थिव भुङ्क्व भोगानस्मासु श्रुवत्सु कुतो रिपुस्ते ।
 कथं मयूषेषु परिस्फुरत्सु सरोजबन्धोस्तमसाभिभूतिः ॥ ३-१५ ॥
 अमातरिश्वानमलव्यवाहं असूर्यशीतांशुमवजपाणिम् ।
 अनन्युत्तेशानपितामहं य द्रष्टासि राजन्नयिरेण लोकम् ॥ ३-१६ ॥
 धृत्ययुषस्तानुचितोपहारैः सम्भाव्य कृत्येषु समादिदेश ।
 स देवकीमानकदुन्दुभिं य विमोचयामास य बन्धनस्थौ ॥ ३-१७ ॥
 लब्ध्वा निधानं न तथा दरिद्रो गतिं समासाद्य तथा न पङ्गुः ।
 तथा न यान्धो दृशमाप्य लृष्येद्यथात्तपुत्रः स जलर्ष नन्दः ॥ ३-१८ ॥

तपने यरमायलं प्रपन्ने तमसा य स्थगितेषु द्विजमुभेषु ।
 यमुनातटवासिनं तमूये वसुदेवः प्रतिपद्ये नन्दगोपम् ॥ ३-१८ ॥
 तपसा तव नन्दगोप मन्थे कृतितं जन्मसदस्रसञ्चितेन ।
 ऋणमन्त्यमपोढितुं त्वदीयं यद्यं पुत्रनिधिः समाविरासीत् ॥ ३-२० ॥
 छुल्लभेति पूतनेति कृत्या शिशुलत्यानिरता पुरोपकण्ठे ।
 तदुल्लिखन् रक्षाणीयो नयनानन्दकरः सुतस्त्वयाऽयम् ॥ ३-२१ ॥
 अथवा किमिवास्थते त्वयास्मिन्निजमुत्सृज्य पदं पुरोपकण्ठे ।
 सविधे न वसन्ति बुद्धिमन्तो कृष्णिनो वायुसम्पत्स्य भूपतेश्च ॥ ३-२२ ॥
 प्रतिवेदि निविष्टपूर्णाकुम्भं विलसन्तो रणमुज्ज्वलप्रदीपम् ।
 प्रज गोकुलमाकुलं प्रजाभीभवदीयागमनप्रदर्षिणीभिः ॥ ३-२३ ॥
 शिशुरस्ति ममापि शौचिणो भवदीये विषये विवर्धमानः ।
 स य साधु निरीक्ष्य रक्षितव्यो वपुषा डेवलमावयोर्हि भेदः ॥ ३-२४ ॥
 छुल्लभ्यता गतवति देवकीसलाये संतस्तः कथमपि नीतरात्रिशेषः ।
 आरोहन्त्युद्यमलीधरस्य शङ्खं तिग्मांशौ निजवसतिं प्रति प्रतस्थे ॥ ३-२५ ॥
 सयङ्कितमृगमाङ्गलानि कुर्वन् शकटशतध्वनिभिर्वनान्तराणि ।
 प्रमुदितमथ गोकुलं प्रपेदे द्विशि द्विशि मारुतधूतकेतुमालम् ॥ ३-२६ ॥
 निजवसतिमभिप्रपद्ये तुष्टः किमपि न कर्म करोति नन्दगोपः ।
 नवनलिनपलाशयारुनेत्रं वदनमल्लिखितात्मजस्य पश्यन् ॥ ३-२७ ॥
 मुग्धभावमधुरेण रञ्जयन् शैशवेन लुट्यं प्रजैकसाम् ।
 गोकुले स विजडार केशवः क्षीरवारिनिधिमाप्ययिन्तयन् ॥ ३-२८ ॥
 वदनं मधुसूदनः कराभ्यां यरणाङ्गुष्ठमुपानयत् पिपासुः ।
 गलितेव ततस्सुरस्रवन्ती नभमुक्तामणिदीधितिच्छलेन ॥ ३-२९ ॥
 अमृतांशुरिवापरः प्रमोदं नयनानां जनयन् स पद्मनाभः ।
 भवनं भवनात् करौ कराभ्यां प्रजयोषिद्भिरनीयताङ्गुमङ्गात् ॥ ३-३० ॥
 अधः कदाचिच्छकटस्य शायितः स्वकार्यपर्याकुलया यशोदया ।
 स लीलया पादसरोरुडं शनैरुदञ्चयामास सरोजलोचनः ॥ ३-३१ ॥
 मधुभिदश्चरणाम्बुजताडितं शकटमाशु समुत्थितमम्भरे ।

विपश्चित्य पपात मडीतले पट्टतरध्वनिपूरितद्विज्जुभम् ॥ 3-32 ॥

शकटपतनजन्म नन्दमुष्याः स्तनितमिव ध्वनितं निशम्य गोपाः ।

डिमिदमिति भयेन तत्र जग्मुस्त्वरितगतिव्यवमानकेशबन्धाः ॥ 3-33 ॥

कुयकलशविलग्नपाणिपद्मा विगलितबन्धमनोऽङ्केशपाशा ।

सपदि सड सप्तीभिरन्वधावत् कलमणिनूपुरशिञ्जिता यशोदा ॥ 3-34 ॥

कृतस्मितं क्वचिदपरिक्षतं सुतं विलोक्य तं प्रमुदितमानसा परम् ।

प्रज्जैकसां सविधनिवासिनां भुषाद्विसिस्मिये विदिततदीयविक्रमा ॥ 3-35 ॥

स्मृतशोणितमेव मन्यमाना यरणं तस्य निसर्गपाटलं तत् ।

उदमार्ज्यदंशुकाञ्चलेन द्रुतमागत्य पुनः पुनर्यशोदा ॥ 3-36 ॥

तिलकं मधुविद्विषो ललाटे रजसा गोमयजन्मना विधाय ।

उरसा परिरम्य नन्दगोपः सुचिरे तस्य सुमङ्गलानि दध्यौ ॥ 3-37 ॥

शकटं मधुसूदनस्य दृष्ट्वा यरणोदञ्चनविभ्रमेण भग्नम् ।

अथ वारिनिर्घेर्विवेश गर्भं स्वयस्यापि विशङ्क्य भङ्गमर्कः ॥ 3-38 ॥

परितःस्फुरता नवेन सन्ध्यामडसा पल्लवपाटलेन लिप्ताः ।

पतिता एव पावके विरेजुः ककुभो दृस्सडभानुविप्रयोगात् ॥ 3-39 ॥

क्षुभितश्चिरमम्भराम्भुराशिः तपनस्थन्दनवाडनावगाडात् ।

स्फुरदुदुम्भटतारकापटेशात् सडसाऽऽकीर्यत ह्येनमडलेन ॥ 3-40 ॥

अडिमरुचि रसातलं प्रविष्टे भयचकितः स्वविनाशमाकलय्य ।

तत एव तरसोत्पतन्नसीमा तिमिरभरः पृथिवीतलं प्रपेदे ॥ 3-41 ॥

भूरन्तरिक्षं भवनानि रथ्याः वनानि शैलास्सरितस्समुद्राः ।

ध्वात्ते दिशां रुन्धति चङ्कवालं व्यक्तं न डेनापि डिमध्यवेदि ॥ 3-42 ॥

अथ प्रयाति प्रडरे यशोदा जने च डिञ्चिन्निभूते सनिद्रे ।

पुत्रं पयःपानगुरुप्रमोदं प्रस्वापयन्ती कलमित्यगायत् ॥ 3-43 ॥

कुन्दत्विषस्तालङ्गलप्रकाशाः तापिञ्छवर्णास्तुरुणार्कभासाः ।

प्रभूतदुग्धा नवनीतवत्यो गावस्सडस्रं तनय त्वदीयाः ॥ 3-44 ॥

प्रियालभर्जूरसमग्रसानुः कृलाड्यरम्भावनशोभनीयः ।

ननूपभोगाय सुतायमास्ते गोवर्धनो नाम मडीधरस्ते ॥ 3-45 ॥

सरसिरुडवने गतेऽपि निद्रां कथमिव ते नयनाम्बुजे विनिद्रे ।
श्रुतिपरिचयशालिनो हि कर्म स्वजननिषेवितमेव संश्रयन्ते ॥ ३-४६ ॥

तद्ध्वनिश्रवणजतकौतुका बालञ्जितविलोपविश्रुता ।
आजगाम गगनेन पूतना यातना तनुमतीव द्देहिनाम् ॥ ३-४७ ॥

साऽवतीर्य नभसो निशायरी गूढमेव निषसाद कुत्रचित् ।
सा य सुम ध्रुव वीक्षिते सुते स्वापमाप सरसीरुडेक्षाणा ॥ ३-४८ ॥

कृष्णमङ्गुमधिरौप्य निर्दया दातुमारभत पूतना स्तनम् ।
यत्पयोधरमुपे मुष्णार्पाणादायुषा शिशुञ्जो वियुज्यते ॥ ३-४९ ॥

पाण्यजन्यमिव पूतनास्तनं पाणिपल्लवयुगेन पीडयन् ।
आननेन मधुशत्रुरान्तरानाददे स तु ततस्समीरणान् ॥ ३-५० ॥

विप्रकीर्णक्यबालपल्लवा भग्नबाहुविटपा निशायरी ।
सा पपात भुवि घोरनिःस्वना मारुताडतमहीरुडोपमा ॥ ३-५१ ॥

ऽटिति व्यपनीतगाढनिद्रो भडता तेन स्वेण पूतनायाः ।
प्रतिपत्तुमियाय तां प्रवृत्तिं सड गोपालगणेन नन्दगोपः ॥ ३-५२ ॥

तस्याश्शरीरमधिरुड्य विचेतनायाः
कीडन्तमम्बुरुडलोचनमीक्षमाणाः ।
तस्थुस्समुन्मिषितविस्मयनिर्विकाराः
नासाधिरौपितकराङ्गुलयो मुहूर्तम् ॥ ३-५३ ॥

नन्दः प्रमृज्य नयने मुहुरश्रुपूर्णे
पुत्रं कृतान्तमुष्णनिर्गलितं निदध्यौ ।
दध्यौ य तस्य नितरामभिवृद्धिकामः
तत्त्वं परं स हृदयेन समाहितेन ॥ ३-५४ ॥

श्यामलः कमलपत्रलोचनो नीलकुन्तलभरः शुचिस्मितः ।
ध्यायतो मनसि तस्य सन्निधिं पुत्र एव विदधे पुनः पुनः ॥ ३-५५ ॥

न क्षमं भवति पुत्रवासनानिस्तरं हृदयमभ्युतस्मृतौ ।
धृत्यशेषदुस्त्रितापडारिणीरञ्जन्मभिरकारयत् क्रियाः ॥ ३-५६ ॥

पूतनायरितभावनाम्बवं दारुणं हृदयदारुणं पितुः ।
श्रीपतिः शमयति स्म वैशसं कीडितैरभिलोकमोहनैः ॥ ३-५७ ॥

स लोचने किञ्चिद्गुपान्तधूर्णिते निधाय मातुर्वदने शुचिस्मितः ।
पयोधरं पाणिगुणावलम्बितं मनश्च तस्या मधुसूदनः पपौ ॥ ३-५८ ॥
पाणिजानुपरिचङ्कमश्रमस्वेदबिन्दुमधुरं मुष्पं वलन् ।
धूसरेण वपुषा जनार्दनो गोकुलं निभिलमन्वरञ्जयत् ॥ ३-५९ ॥
परिभ्रमन्तं भुवि पाणिजानुना गवामधस्तात्प्रविशन्तमेकदा ।
सुतं यशोदा गृहकृत्यतत्परा बबन्ध पाशेन बलाद्गुलूपले ॥ ३-६० ॥
जनो हि यः कर्म करोति यादृशं स सर्वथा तादृशमश्रुते क्लमम् ।
बलिः पुराऽबध्यत येन दानवः स लोकनाथोऽपि तदाप बन्धनम् ॥ ३-६१ ॥
निभिलभुवनमुक्तिदे मुरारौ भगवति गाढमुलूपले निबद्धे ।
परिशिथिलसमाधिराविरासीन्मनसि मलामुनिमण्डलस्य ङासः ॥ ३-६२ ॥
निषीद लोलेति निबध्य सस्मितं यकार कार्याणि यकोरलोचना ।
अनादरेण भ्रमयन्गुलूपलं विनिर्ययौ विश्वपतिः स्वमन्दिरात् ॥ ३-६३ ॥
उपेधिवान्सौ ककुभद्रुमात्मतां मलीयसा नारदशापतेजसा ।
अतिष्ठतामध्वनि कैटभद्विषः कुबेरपुत्रौ तरसैव रिङ्गितः ॥ ३-६४ ॥
स सन्निभृष्य स्थितयोः परस्परं मलीरुलोर्भध्यपथेन निस्सरन् ।
गतेन तिर्यङ्गवमुलूपलेन तौ बभञ्ज दामोदरगन्धवारणः ॥ ३-६५ ॥
प्रपद्ये दिव्यं वपुरम्बरस्थितौ विमुक्तशापौ धनदात्मजवुभौ ।
प्राणभ्य भक्त्या पुरुषं पुरातनं मुदान्वितौ जगमतुरन्तिकं पितुः ॥ ३-६६ ॥
नन्दादयः सपदि गोकुलवासिनस्ते
तद्दमङ्गजन्म सुमलद्वध्वनितं निशम्य ।
अभ्येत्य भग्नपतितौ ककुभद्रुमौ तौ
तत्राक्षतं य ददृशुस्सरसीरुडाक्षम् ॥ ३-६७ ॥
नन्दः समीक्ष्य दुरितानि बहूनि सद्भ्यः
दत्त्वा गवामयुतमात्मसुताभिर्वृद्ध्यै ।
सम्मन्थ्य बन्धुभिरपास्य पदं तदाशु
वृन्दावनं प्रति ययौ शकटैरसङ्घ्यैः ॥ ३-६८ ॥
गत्वा स गोकुलपतिर्मनसोऽनुकूले
कूले कलिन्ददुहितुर्निदधे पदानि ।

रेमे य तत्र पुरुषूतपदाभिरामे

लीलायितानि तनयस्य निरीक्ष्यमाज्ञः ॥ ३-६८ ॥

दधिनिर्मथने निरुधमा सा नवनीतश्रपणो गवां य द्रोणे ।

सुतकेलिहृतेक्षणा यशोदा क्षणकल्पानि निनाय वासराणि ॥ ३-७० ॥

अनुयाति जिघृक्षयेव नन्दे तरसा रिङ्मणतत्परस्य विष्णोः ।

ललितालकवेल्लितानि रेजुर्मुभमात्रेण मुहुर्निवर्तितानि ॥ ३-७१ ॥

अन्तरा विडतिमद्भिरुत्थितैरस्फुटाक्षरपदाभिरुक्तिभिः ।

भङ्गुरैश्च परिरम्भाणोद्यमैर्गोकुलं निषिलमन्वराञ्जयत् ॥ ३-७२ ॥

पश्य मातुलमिति प्रदर्शितं यामिनीषु गगने यशोदया ।

आशुजाव ललितेन पाणिना शीतमानुमरविन्दलोचनः ॥ ३-७३ ॥

आत्मनः प्रतिकृतिं विलोकयन् मातृहस्तमण्डिर्पणोदरे ।

ओष्ठि मित्र किमिडेति कौतुकाट्व्याजहार शतपत्रलोचनः ॥ ३-७४ ॥

गौरवं कथमियं सडेते मे मेदिनीति कृपयेव चिन्तयन् ।

माधवः पतनभीतिमुद्रणं मन्दमेव निदधे पदावलिम् ॥ ३-७५ ॥

द्वेवो निशासु हरिरङ्गतो जनन्याः

शृण्वन् कथा मधुमुयो मडताऽऽदरेण ।

मन्दं तदीयकरपल्लवताडितोरुः

सुष्वाप कुडमलितलोचनपुण्डरीकः ॥ ३-७६ ॥

कौतुकेन पितुरग्रतो हरेर्धावतस्मलनमीक्षमाज्ञया ।

भोदनघ्नमनसा सलज्जया न स्थितं न खलितं यशोदया ॥ ३-७७ ॥

मुपडिण्डिमवादिना परीतो मधुजित् कौतुकिना सुहृद्गणेन ।

अधिरोपितवारणेन्द्रभावो ललिताभिर्गतिभिर्गृहेषु रेमे ॥ ३-७८ ॥

अथाभिवृद्धिं प्रतिपद्यमानो दध्यादिषु प्रीतिमुवाह शौरिः ।

तत्तत् प्रदानेन वशे विधातुमारेभिरे गोकुलयोषितस्तम् ॥ ३-७९ ॥

कुरुष्व नृत्तं नवनीतमूल्यं कृषणेति साभ्यर्थनमूचिषीणाम् ।

प्रजाङ्गनानां स पुरस्सलीलमुद्व्ययामास पदारविन्दम् ॥ ३-८० ॥

तासां मनःप्रीतिविधानदक्षे तथा क्षणं तस्थुषि शार्ङ्गपाणौ ।

ओकाङ्घ्रिसंस्पर्शवियोगमात्रादधन्यमात्मानममन्यतोर्वी ॥ ३-८१ ॥

उदञ्चितं तस्य विलोड्य पादं वेधा पुनर्विक्रमशङ्कुयेताः ।
 कमारुडलुं पाणितलेन गृह्णन्नभ्युद्यतोऽभूदवनेजनाय ॥ ३-८२ ॥
 नृत्तामृतं गोकुलयोषितस्तत् कृष्णस्य नेत्राञ्जलिभिः पिबन्त्यः ।
 प्रीतिप्रदर्शस्तमितैर्मनोभिरालेप्ययोषित्प्रतिमा बभूवुः ॥ ३-८३ ॥
 विदुर्न तद्दर्शनपारवश्याद्घातुं करस्थं नवनीतमेकाः ।
 विस्रस्य भूमौ पतितं तदन्याः न मेनिरे पाणिसरोरुडेभ्यः ॥ ३-८४ ॥
 अजस्रमेवं भवनेषु तासां बभ्राम कृष्णो नवनीतभिक्षाम् ।
 पुरा किलाच्यैरनिवर्तनीया निवर्तिता येन उरस्य भिक्षा ॥ ३-८५ ॥
 धिग्यायनां यौर्यभवस्य भूयानरत्यंउसो निर्दरणाभ्युपायः ।
 मत्वेति नूनं नवनीतयौर्यै मधोर्निहन्ता मतिमाबबन्ध ॥ ३-८६ ॥
 निर्वाप्य दीपं मुष्ममारुतेन उैयङ्गवीनं निशि उर्तुमिच्छन् ।
 कृष्णः कटीभूषणरत्नभासा विहन्यमानो विषसाद भूयः ॥ ३-८७ ॥
 निपीडयन्नगपदेन पृथ्वीमुन्नम्य दैवं बृशभूर्ध्वबाहुः ।
 पयोघटस्पर्शनमश्रुवानस्त्रिविक्रमोऽभूत् परिडासपात्रम् ॥ ३-८८ ॥
 नियमितश्चसितो निभूतैः पदैर्निशि कथञ्चन गर्भगुहं गतः ।
 स तु भयादसमाभमनोरथो निववृते नवनीतउरो उरिः ॥ ३-८९ ॥
 उर्तुं उरेर्व्यवसितस्य घने निशीथे
 भूषारवश्रुतिभयाद्गृजतोऽतिमन्दम् ।
 अन्तर्गुहस्य नवनीतवतः प्रवेशात्
 प्रागेव हन्त पथि सा रजनी विभाता ॥ ३-९० ॥
 गोपीसमागमभिया य तृषा य गुर्व्या
 पातुं विडातुमपि गोपगृहेष्वजानन् ।
 आद्धारमादधिघटं य गतागतानि
 कुर्वन् सरोजनयनः श्रममेव लेभे ॥ ३-९१ ॥
 भित्तिषु प्रतिशरीरदर्शनात् शङ्कितः स नवनीतनिःस्पृहः ।
 डिञ्चिदन्यदिव तत्र मार्गयन्निर्जगाम मणिमन्दिरोदरात् ॥ ३-९२ ॥
 जिडीर्षुरन्तर्भवनेषु गोरसं दिनान्यनैषीत्तदुपायचिन्तया ।
 स जागडुक्श्च निनाय यामिनीं मनोडराभिर्दरणाप्रवृत्तिभिः ॥ ३-९३ ॥

દૃષ્ટેડપિ તત્સવિધસઞ્ચરણે સ તત્ર

વક્તું નિમિત્તમુચિતં કૃતનિશ્ચયસ્સન્ ।

અભ્યર્ણ એવ નિદધે દધિભાજનસ્ય

લીલાચિતોપકરણાનિ નિજાનિ શૌરિઃ ॥ ૩-૯૪ ॥

વહન્ ગૃહીતો નવનીતમચ્યુતો ભયેન પારિપ્લવનેત્રપદ્મજઃ ।

પદા લિખન્ ભૂમિમવાઙ્મુખસ્થિતો જહાર ચેતોડપિ ચ ગોપયોષિતામ્ ॥ ૩-૯૫ ॥

શપે પિતૃભ્યામિત ઊર્ધ્વમેવં નાહં વિધાસ્યે નવનીતચૌર્યમ્ ।

વિનિઃશ્ચસન્નિત્યભિધાય કૃષ્ણો જહાર માતૃશ્ચ પિતૃશ્ચ ચેતઃ ॥ ૩-૯૬ ॥

એહિ સન્ન તનયેતિ સાદરં ચાચિતોડપિ સ મુહુર્યશોદયા ।

આનનેન નવનીતગન્ધિના નાજગામ વિહરન્નિવાચ્યુતઃ ॥ ૩-૯૭ ॥

હૃતં નવં મે નવનીતમાલયાત્ હૃતં ઘૃતં મે દધિ મે હૃતં નિશિ ।

ઇતિ પ્રભાતે વચનાનિ ચોષિતામુવાહ શૃણવન્ ન મુખે સ વિહિયામ્ ॥ ૩-૯૮ ॥

પુત્રં કુલસ્ય ભુવનસ્ય ચ રક્ષિતાર-

મભ્યર્થિતોડપિ ભગવાનરવિન્દનાભઃ ।

ત્વાં મે દદૌ વિધિવશાદ્ભુવનૈકચોર-

મિત્યાહ કોપમભિનીય સુતં યશોદા ॥ ૩-૯૯ ॥

સ સાન્તવનેન પ્રતિપાદનેન ભેદેન તીપ્રેણ ચ તર્જનેન

નિબદ્ધ્ય પૃષ્ઠોડપિ મુહુર્જનન્યા નાડ્ગીકરોતિ સ્મ હરિઃ સ્વચૌર્યમ્ ॥ ૩-૧૦૦ ॥

સંરક્ષણાય જગતામવતીર્ય પૃથ્વીયાં

ગોપાલસન્નસુ હરત્યપ્પિલં મુકુન્દઃ ।

ઇત્યં નિશમ્ય પરિહાસવચસ્સુરાણામ્-

અન્તર્જહાસ ભગવાનરવિન્દનાભઃ ॥ ૩-૧૦૧ ॥

કૃષ્ણસ્ય કેલિસમરેક્ષણકૌતુકેન

ગોપીષુ મુક્તભવનાસુ બહિઃ સ્થિતાસુ ।

મિત્રૈઃ પરાજિત ઇવ દ્રુતમેત્ય ગેહં

બદ્ધ્વા કવાટમહરન્નવનીતમન્તઃ ॥ ૩-૧૦૨ ॥

ત્રિભુવનમહનીયૈરભ્યુપાયૈરસડ્પચૈઃ

નિપ્પિલમિતિ સ મુષ્ણન્ ગોકુલં નન્દસૂનુઃ ।

અરમત સવયોભિસ્તત્ર ગોપાલપુત્રૈ-

रपर एव शशाङ्गः प्राणिनां प्रीतिहेतुः ॥ ३-१०३ ॥

एति सुकुमारकृतौ कृष्णविलासकाव्ये तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

यतुर्थः सर्गः

स रोडिणीसूनुनिबद्धरागः सतां शरण्यस्तमसोऽपहर्ता ।

मनोहरो बाल एवौषधीशो दिने दिने पोषमियाय शौरिः ॥ ४-०१ ॥

त्यक्त्वा हरिः स्तैन्यकृतापवादं तस्थैशवं प्राप्य दशान्तरं सः ।

मन्ये तदंडःपरिमार्जनाय गवां पश्चिन्नासमुद्यतोऽभूत् ॥ ४-०२ ॥

पुत्रे तथोद्योगिनि नन्दगोपो गोपालपुत्राननुनीय सर्वान् ।

त्रातुस्त्रयाणामपि विष्टपानां संरक्षणो तस्य समादिदेश ॥ ४-०३ ॥

मात्रा कृतस्वस्त्ययनः प्रभाते पित्रा पश्चिष्यज्य चिरं विसृष्टः ।

सडैव रामेण समग्रहर्षः विनिर्यथौ विश्वपतिर्वनाय ॥ ४-०४ ॥

स प्रातराशी व्यतिषक्तपाणिर्यष्टिं वडन्नसविषक्तशृङ्गः ।

विमुख्यतां गौरिति सम्भ्रमेण गच्छन् प्रतिद्वारमवोचदुष्यैः ॥ ४-०५ ॥

निशम्य तस्य ध्वनिमूर्ध्वकर्णाः विलूनपाशा भृशमुत्सुकिन्यः ।

वत्सानपि स्वाननवेक्ष्य गावः ससम्भ्रमं निर्यथुरालयेत्यः ॥ ४-०६ ॥

गत्वा पुरस्ताद्गजराजगामी गोष्ठं गरिष्ठो गुणमण्डलेन ।

आपूरयन्मित्रगणगमार्थं पित्रोरभीष्टेन सडैव शृङ्गम् ॥ ४-०७ ॥

नभस्स्पृशा कर्णपथं गतेन तेनैव संज्ञागवलस्वनेन ।

आदाय तत्तत्परिबर्ज्जातं सद्यो गृडेभ्यः सुदृष्टो निरीयुः ॥ ४-०८ ॥

गवां पुरन्याससमुद्भवेन विषाणसङ्घट्टनजन्मना य ।

प्रसर्पता दिक्षु मडास्वनेन घोषः क्षाणं घोषमयो बभूव ॥ ४-०९ ॥

प्रधावनैरुत्प्लुतिभिस्सुदूरं मिथो बलाद्ग्राहविमोच्यनैश्च ।

समागतैस्तत्र समं सुदृष्ट्मिर्बहुप्रकारे विजडार शौरिः ॥ ४-१० ॥

परेण हर्षेण पुराणपुंसः सङ्कीडमानस्य समं सुदृष्ट्मिः ।

पवित्रयामास पदाम्बुजोत्थिता करीषधूलिः ककुभां मुष्णानि ॥ ४-११ ॥

महर्षयस्तत्र मडानुभावाः गृहीतवृषान्तरदुर्निर्गताः ।

भवाग्निस्तन्तापडरे ममज्जुः पदोत्थिते तस्य परागपूरे ॥ ४-१२ ॥
 प्रदर्भमालोकयतां जनानां क्रीडाभिरापाद्य मनोडराभिः ।
 उत्थापयामास स यीदृक्तेन गोष्ठे उरिर्गोसमजं शयानम् ॥ ४-१३ ॥
 तस्मिन् गवां पालनकौतुकेन वनाय निर्गच्छति दैत्यशत्रौ ।
 ययुः प्रियाभ्यानचिकीर्षयेव द्विवाकृतो द्विग्वलयं मयूषाः ॥ ४-१४ ॥
 कूलद्रुमाणां कुसुमानि धूवन् कर्षन् पयश्शीकरमण्डलानि ।
 कृष्णं कृतानेकविडारम्ब्रिन् यान्तं शिषेवे यमुनासमीरः ॥ ४-१५ ॥
 परस्य पुंसः पदपङ्कजाभ्यां प्रवेक्ष्यतो गोकुलपालनाय ।
 यकार नीलारुडैर्मयूषैः प्रवेशयोग्यानि वनानि भानुः ॥ ४-१६ ॥
 प्रेमशा परित्यक्तुमशक्नुवन्तं बद्धाञ्जलिं बन्धुजनं निवार्य ।
 रामं पुरस्कृत्य समित्रवर्गः विवेश विष्णुर्विपिनान्तराणि ॥ ४-१७ ॥
 अरण्यभूमिरवगाडमानं तमातपकलान्तमवेक्षमाणः ।
 पक्षातपत्रेण परिस्तृतेन वियत्यसेविष्ट विडङ्गराजः ॥ ४-१८ ॥
 मा गच्छ गङ्गे यमुने क्व यासि किं तत्र गोदावरि धावसीति ।
 न्यषेधि तत्तद्व्यपदेशपूर्वं मार्गव्युतं गोकुलमभ्युतेन ॥ ४-१९ ॥
 प्ररुढसुस्निग्धतृणाङ्कुरासु छायाद्रुमश्यामलितान्तरासु ।
 गवां कुलं तत्सुलभोदकासु प्रयारयामास वनस्थलीषु ॥ ४-२० ॥
 साटोपमान्दोलितलम्बसास्नाः गावश्चरन्त्यो वलमानवालाः ।
 त्रुट्यतृणस्तोमयटत्कृतिन्यः यङ्कुः प्रियं येतसि यङ्कपाणोः ॥ ४-२१ ॥
 उरिन्मण्डिश्यामरुथीनि तत्र स्वैरं यरन्तीषु तृणानि गोषु ।
 शौरिः स्वयं भुक्तं धवाप तृप्तिं तृप्यन्त्युदाराः परतर्पणेन ॥ ४-२२ ॥
 सर्वासु कण्डूयनविषयोर्यैरुन्नम्य कण्ठं ध्वतीषु गोषु ।
 बालो उरिर्बाहुसडस्रशून्यं जन्मात्मनो निष्कलमेव मेने ॥ ४-२३ ॥
 परिभ्रमद्रोकुलमुग्रकोपं समुख्यलङ्घूलिरटद्विषाणम् ।
 स युद्धमुक्ष्णां मदनिर्भराणां प्रविश्य मध्यं शमयाञ्चकार ॥ ४-२४ ॥
 शाभाकरात्रैरवलम्ब्य पृथ्वीं निषेदुषः पुष्पङ्गलावनम्रान् ।
 तत्र द्रुमान् सादरमीक्षमाणो जगाम तृप्तिं न कदाऽपि शौरिः ॥ ४-२५ ॥

अलक्ष्यमूलान्यतिविप्रकर्षाद् घोषानुमेयस्मलितोदकानि ।
 उत्तुङ्गरोधस्तरुमाण्डलानि निम्नानि दृष्ट्वा नितरां स रेमे ॥ ४-२६ ॥
 अतुच्छगुच्छस्तनभारनम्राः लताः प्रवालाधरलोभनीयाः ।
 स तत्र वीक्ष्य भ्रमरालकाढ्यास्तामस्मरत्तामरसाधिवासाम् ॥ ४-२७ ॥
 समुत्सुकं सागरकन्यकायामाकृष्टुमन्तःकराणं मुरारेः ।
 सर्वस्य वेत्ता सरसां स वायं सङ्कर्षणस्सादरमित्युवाच ॥ ४-२८ ॥
 अन्तस्समीरभ्रमणप्रसङ्गादुदीर्घनादेन गुडामुपेन ।
 भूयः प्रयुङ्क्ते पृथिवीधरस्ते गोवर्धनः स्वागतमेष शौरै ॥ ४-२९ ॥
 निशम्य गोवर्धननिर्जराणां धीरध्वनिं कृष्णशिष्यिणोऽमी ।
 मुधा त्वदालोकनजातयेव नृत्यन्ति यत्कीकृतर्भलभाराः ॥ ४-३० ॥
 पादाविभौ सञ्चरन्नाय नालमत्रेति मत्वा मृगयूथमेतत् ।
 स्वलोथनांशुस्तबकापटेशान्नीलोत्पलैर्भूमिभिवास्तृणाति ॥ ४-३१ ॥
 विकीर्य विष्वज्विपिनद्रुमाणां मधूनि पुष्पस्तबकञ्च्युतानि ।
 अर्काशुतमामनिलो धरित्रीं सञ्चारयोग्यां भवतो विधत्ते ॥ ४-३२ ॥
 न भीतिरन्तर्न दृशोश्चलत्वं नास्था तृणोन्तोत्सुकताऽपि शाभे ।
 रुपेण दामोदर मोहितास्ते तिष्ठन्त्यमी काष्ठकृता धवैषाः ॥ ४-३३ ॥
 तेनेति सन्दर्शितमग्रजेन मनोहरं तत्तद्वेक्षमाणाः ।
 गाश्चारयन् शाद्रलिनीषु भूषु रेमे रमाया रमणः प्रकामम् ॥ ४-३४ ॥
 तं तत्र दृष्ट्वा मलनीयरूपं शौरिं शोभ्यश्चरितार्थनेत्राः ।
 ह्रलोपहारैरुपसृत्य वन्यैरवादिषुः प्रश्रयशोभि वाक्यम् ॥ ४-३५ ॥
 एतः पदं नः शरपातमात्रं यायास्सडानेन सुदृढरणेन ।
 अत्रागमिष्यन्ति किरातपुत्राः गवाममूषां परिपालनाय ॥ ४-३६ ॥
 व्याधादृतेर्वारणकुम्भगर्भात् मुक्ताह्रलैरामलकाभिरामैः ।
 प्रसाधनं त्वां भुवनत्रयस्य प्रसाधयिष्यन्ति किरातकन्याः ॥ ४-३७ ॥
 कन्याऽस्ति काञ्चिच्छबरेश्चरस्य या नः कुलानामधिदेवतेव ।
 तां सर्वथा दास्यति ते स राजा मडान्थनर्धाणि य यौतकानि ॥ ४-३८ ॥
 एत्यूथिषीणां शबराङ्गनानामत्यादरं येतसि वीक्षमाणाः ।
 कृष्णः कृपानिघ्नमनास्स वायमित्याह लज्जामुद्गुना स्वनेन ॥ ४-३९ ॥

पित्रोरनुज्ञामधिगम्य भद्राः समीहितं वः सकलं विधास्ये ।
 मधि स्थिते तिष्ठति गोकुलं तद्गच्छामि मा भूत विषादवत्यः ॥ ४-४० ॥
 गते पुलिन्दीरिति सान्त्वयित्वा तद्विष्टमङ्गव्यथिते मुकुन्दे ।
 कृलापयायाद्विषु निस्पृहास्ताः शनैर्ययुः पक्कणामेव भिन्नाः ॥ ४-४१ ॥
 विहृत्य गर्भेषु लतागृहाणां निपीय वारीणि य पत्वलानाम् ।
 कृलानि यासवाद्य मडीरुहाणां वनानि धन्यानि यकार शौरिः ॥ ४-४२ ॥
 अथाधिरुढे गगनस्य मध्यं द्विवाकरे द्युःसडभानुजाले ।
 धर्माकुलं गोकुलमीक्षमाणः ललायुधः प्राड रथाङ्गपाणिम् ॥ ४-४३ ॥
 किञ्चित्परिभ्रानलताप्रवालस्तृणाङ्कुरभ्रान्तङ्कुरङ्गयूथः ।
 अह्नः परित्यक्तजनप्रथारः प्रवर्तते मध्यमं शेष भागः ॥ ४-४४ ॥
 कुलानि वीक्षस्व विडङ्गमानां पक्षान्तरस्थापितशाबकानि ।
 कठोरमेनं गमयन्ति कालं नीउेषु निद्रालसलोयनानि ॥ ४-४५ ॥
 प्रायः कठोरातपपीडयेव छायाः परित्यक्तबलिविहाराः ।
 आलोकयाध्वन्यजनेन सार्द्धमध्यासते मूलमनोडकानाम् ॥ ४-४६ ॥
 करैरसज्यैरथमंशुमाली तपन् मडीमुग्रं ष्व क्षितीशः ।
 आशांसितापत्प्रसरः प्रजाभिर्घत्ते दशामद्य विगर्दणीयाम् ॥ ४-४७ ॥
 विहृत्य कान्तारमडीषु वेगाद्गृजन्नपः पुष्करिणीषु पातुम् ।
 मार्गे करीन्द्रः करशीकरेण प्रियामसावुक्षति तापभिन्नाम् ॥ ४-४८ ॥
 तमानि भासा तपनस्य लंसाः विहाय वारीणि नभंपयानि ।
 पत्रेषु विन्यस्य पदानि मर्दं पद्माकरे सम्प्रति पर्यटन्ति ॥ ४-४९ ॥
 निगूढमीनग्रहणाभिसन्धिं कृच्छ्रेण मुञ्ज्वा कपटासिकां स्वाम् ।
 अमी बडोटास्तपनांशुतापात्तटीनिङ्कुञ्जं तरसा विशान्ति ॥ ४-५० ॥
 तदेडि यामस्तरुषाडमेतद् धर्माकुलं गोकुलमानयामः ।
 अत्रैव विश्रम्य मुहूर्तमात्रं भूयोऽपि गावः प्रयस्वन्त्वरण्ये ॥ ४-५१ ॥
 एतीरितं तत्समयानुरुपं वाक्यं समाकार्यं ललायुधस्य ।
 आर्यो यथाज्ञापयतीति कृष्णस्तं राममुक्त्वा तरुषाडमाप ॥ ४-५२ ॥
 अलब्धमातां एडकरप्रवेशमारामकल्पं तरुषाडमेत्य ।

आनेतुकाभः स गवां कुलं तदासज्जयामास मुधेन वेणुम् ॥ ४-५३ ॥
 सलीलभीषत्परिवृत्पादं सविभ्रमोदञ्चितसव्यनेत्रम् ।
 कृष्णस्य वंशार्पितपाटलोष्ठं वीक्ष्य स्थितं विस्मयमाप लोकः ॥ ४-५४ ॥
 तत्र स्थितं तामरसायताक्षं तापिञ्छवार्णं शिभिपिञ्छयूडम् ।
 तमेव पश्यन्ननिमेषतायाः कृलं प्रपेदे सुरसिद्धसङ्घः ॥ ४-५५ ॥
 स्थितस्त्रिभङ्ग्या विवरेषु वेणोर्व्यापारयन्नङ्गुलिपल्लवानि ।
 जगत्त्रयीमोडविधानदक्षमुत्थापयामास स नादमुच्चैः ॥ ४-५६ ॥
 अथोत्थितानन्दनिमीलिताक्ष्यः विलूनदूर्वाङ्कुरलाञ्छितास्याः ।
 गावस्तदव्याशमुपेत्य तस्थुः निस्पन्देडा निभृतैः श्रवोभिः ॥ ४-५७ ॥
 नैसर्गिकं वैरमपत्यसङ्गस्तृष्णा बुभुक्षा कुसुमायुधश्च ।
 तद्वेणुनादश्रुतितत्पराणां नालं विधातुं विद्वृत्तिं तिरश्चाम् ॥ ४-५८ ॥
 तस्मिन् मनोडारिणि यक्पाणोर्वनान्तरे मूर्धति वंशनादे ।
 विधीयमानं परिहृत्य कर्म सर्वेऽपि सत्वा विभिता एवासन् ॥ ४-५९ ॥
 प्रवृत्तमात्रौ वनपद्मिनीषु दातुं गृहीतुं य मृणालभङ्गम् ।
 यक्काह्वयस्तद्गुहमेधिनी य प्रसार्य यञ्च परमासिषाताम् ॥ ४-६० ॥
 उपाविशन्नृञ्जितयापलानि स्वजानुविन्यस्तकराननानि ।
 निष्पन्देष्ट्रीनि वनद्रुमाणां शाभासु शाभाभृगमण्डलानि ॥ ४-६१ ॥
 पदव्यामवष्टभ्य मडीमुभाभ्यां सद्यस्समुत्तम्भितपूर्वकायः ।
 सिंघः करीन्द्राकमणो प्रवृत्तस्तस्थौ तथा कृत्रिमसिंघकल्पः ॥ ४-६२ ॥
 सिद्धाः कलत्राणि लतागुडेषु समुद्यताः पाययितुं मधूनि ।
 करद्वयोदञ्चितरत्नपात्राः निषेदुरालोभ्यमिव प्रपन्नाः ॥ ४-६३ ॥
 तद्वंशनालाञ्छ्युतमञ्च्युतस्य गेयामृतं साधु निषेव्य वृक्षाः ।
 शिरे जराजर्जरितत्वयोऽपि भाला एवासन्नवपल्लवाढ्याः ॥ ४-६४ ॥
 नादेन वेणोर्विवशीकृतानां विधाधराणां गलिताः करेभ्यः ।
 गतिर्भवास्माकमपीति नूनं वीणा निपेतुर्मधुविद्विषोऽग्रे ॥ ४-६५ ॥
 स्ववेणुनादेन स ज्वलोकमित्थं परानन्दमयं विधाय ।
 प्रभुर्व्यरंसीदमराश्च सर्वे सुमोत्थितानां स्थितिरन्वभूवन् ॥ ४-६६ ॥

प्रत्यागते येतसि ते विदित्वा प्रभ्रश्य उस्तात् पतिता विपञ्चीः ।
 पुनर्न यक्षुः प्रतिपन्नलज्जः विधाधरास्तद्ग्रहणाम्बिलाषम् ॥ ४-६७ ॥
 मधुप्रतानां ध्वनिभिर्मनोज्ञैर्वायालयन्ती वलयं दिशानाम् ।
 प्रसूनवृष्टिः सुरसिद्धमुक्ता पपात मौलौ परमस्य पुंसः ॥ ४-६८ ॥
 अवर्षि केनायमदृष्टपूर्वः प्रसूनराशिस्तव मूर्धनीति ।
 पृष्टो विडस्याड विभुस्सडायान् झानं भवद्भोऽपि कथं ममेति ॥ ४-६९ ॥
 विषड्यतां याति विवस्वदंशौ विश्रान्तमुत्थाप्य गवां स पुञ्जम् ।
 भूयस्तृणाश्यामलभूतलेषु प्रारब्ध सञ्चारयितुं वनेषु ॥ ४-७० ॥
 ततः परिक्षीणसडस्रभानोरशाभ्यदूष्मा दिवसस्य तीव्रः ।
 यथा विनाशे धनसञ्चयस्य मडावलेपो धनिनो जनस्य ॥ ४-७१ ॥
 प्रभाडरे पाटलभासि दूरं दिशं प्रतीचीभवगाडमाने ।
 आलोक्य रामः परिणाममहो दामोदरं सादरमित्युवाच ॥ ४-७२ ॥
 आविर्भवन्मन्मन्मन्त्रयारा शान्तातपा निर्वृतसर्वसत्वा ।
 विरामवेला दिवसस्य शौरे प्रवर्तते पश्य मनोभिरामा ॥ ४-७३ ॥
 शिरोभिडुठेन्धनशाडमूलाः स्वयूथ्यमुख्यैःस्वरमाह्वयन्तः ।
 वनेथरा वीक्ष्य विराममहः समारभन्ते सडसैव गन्तुम् ॥ ४-७४ ॥
 शतं शतं व्योमनि बद्धमालाः शात्कारवायालविलोलपक्षाः ।
 ब्रजन्ति लक्ष्मीकृतवासवृक्षाः मनोजवाः पश्य पतत्रिणोऽमी ॥ ४-७५ ॥
 भुवः परागे बडुशो लुहित्वा प्रविश्य नीडं डलविङ्गयूथम् ।
 धिनोत्यपत्यानि बुभुक्षितानि ग्रासेन यञ्चूपुटसञ्चितेन ॥ ४-७६ ॥
 तदेडि शौरे तपनव्यपायात्प्रागेव यामः पदमस्मदीयम् ।
 षयं क्षतिः श्रम्रतटेन पश्चाद्दुःसञ्चरा लुब्धकनिर्मितेन ॥ ४-७७ ॥
 श्रुत्वेति रामस्य गिरं मुरारिः अस्त्वेवमित्यादरपूर्वमुक्त्वा ।
 सड प्रतस्थे स य मित्रवर्गैः प्रयण्डशङ्ङध्वनिपूरिताशैः ॥ ४-७८ ॥
 सडप्रयाणाय कृतत्वराणामूधोभरादूरविलम्बिनीनाम् ।
 स तत्र तत्र प्रतिपाव्य तस्थौ प्रीतो गवामागमनं मुकुन्दः ॥ ४-७९ ॥
 समावृतो गोपजनेन नन्दः गोपाङ्गनाभिश्च वृता यशोदा ।
 अतिष्ठतामध्वनि लोचनार्यां पुत्रागतिप्रेक्षासस्युडाभ्याम् ॥ ४-८० ॥

यकार कर्षेषु तयोः प्रभोदं दामोदरापूरितशृङ्गनादः ।
दिवि प्रसार्पन्नथ पांसुपूरः नेत्रेषु पीयूषमिवाभ्यवर्षत् ॥ ४-८१ ॥
तौ धूसराङ्गौ रजसा कुमारौ गत्वा स नन्दः परिरभ्य गाढम् ।
आत्मानमानन्दसमुद्रमग्नं नालं समुद्धर्तुमभून्मुहूर्तम् ॥ ४-८२ ॥
उत्पत्य धावद्भिरुदस्तशस्त्रैः क्ष्वेलास्वक्षोभितद्विज्विभागेः ।
आभीरवीरैस्स वृतः प्रपेदे रजं समाकर्णिततूर्यघोषम् ॥ ४-८३ ॥
यादृज्जित्भिः पार्श्वयरानशेषान् विसृज्य गोपान् सङ्घितस्स मित्रैः ।
विवेश कृष्णो भवनं दिनान्ते समुज्ज्वलन्मङ्गलदीपिकाभिः ॥ ४-८४ ॥
कामं दिवा कर्णपथं गतेन नीताः प्रियं वेणुरवेण विष्णोः ।
प्रतिप्रियं यङ्कुरमुष्य सायं गावः पयोदोडननिःस्वनेन ॥ ४-८५ ॥
अनुदिनमिति कुर्वन् पालनं गोकुलस्य
क्ष्णामिव दिवसानि क्रीडया यापयन् सः ।
अपिलमपि धरित्रीभारमभ्युद्धृष्टिभ्यन्
अरमत सङ् शौरिस्तत्र सङ्कर्षणेन ॥ ४-८६ ॥
एति सुकुमारकृतौ कृष्णविलासकाव्ये यतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

Encoded and proofread by PSA Easwaran

——
shrIkRiShNavilAsakAvyam by Sukumarakavi
pdf was typeset on November 22, 2022
——

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

